

„Bit pomaganja nije u tome da bismo bili pohvaljeni, nagrađeni ili da bismo sami mogli reći da smo ponosni na sebe jer mi sami ovdje smo najmanje bitni, tu sebe moramo izuzeti.“

Procitajte zanimljiv razgovor s Alenom Novoselom, hrabrim učiteljem Osnovne škole Iver i saznajte kako je pomagao ljudima u Petrinji kada im je bilo najteže, kako se osjećao kada je bio vidio djecu i odrasle bez doma te kako je tada izgledala Petrinja.

Kako ste se osjećali kada vas je zatekao potres?

Prilikom potresa bio sam kod prijatelja, u podrumu zgrade u zapadnom dijelu Zagreba. Poučen iskustvom potresa koji nas je zadesio u ožujku, znao sam da trebam pričekati da podrhtavanje prestane te što prije izaći iz zgrade na sigurnu udaljenost.

Saznali smo da ste odlučili volontirati na području Petrinje. Što ste točno radili, kako ste pomagali?

Na dan drugog jakog potresa (29. prosinca) s nekolicinom prijatelja našao sam se usred ogromnog broja ljudi koji su se na vlastitu inicijativu uputili put potresom pogodene Petrinje. Na svakom koraku susretali smo grupe tih istih ljudi koje su čistile srušene i potresom načete kuće i dvorišta od građevinskog materijala. Sljedeći dan (30. prosinca) odlučili smo ciljano krenuti prema Sisku gdje smo se našli s djelatnicom Crvenoga križa koja nas je uputila u njihovo skladište u DVD Sisak. Napunili smo aute potrepština, hranom, dekama, te raznim komadima odjeće i obuće kako bismo barem dijelom olakšali muku unesrećenim ljudima. Vodili smo se pretpostavkom da neka (nepristupačna) sela još uvijek nitko nije obišao. Tako je i bilo.

Što Vas je motiviralo da odete pomoći ljudima u Petrinji?

Okružen sam ljudima koji u ovakvim situacijama slično razmišljaju, stoga nismo ni sekunde dvojili hoćemo li se uputiti put Petrinje i Gline. Priroda je snažna i nepredvidiva baš poput života. Svakoga od nas mogu zadesiti ovakve nezamislive situacije. Treba biti zahvalan na svemu što imaš, okružiti se kvalitetnim ljudima i pomoći onima kojima je najpotrebni. Pomoći se može na razne načine. S obzirom na to da sam okružen ljudima dobrog zdravstvenog stanja i dobre fizičke spreme koji su se baš poput mene imali prilike susresti s ekstremnim životnim situacijama, odlučili smo pružiti fizičku i logističku pomoć. Ta je pomoć mogla biti izražena u obliku čišćenja, nošenja teških predmeta ili raznošenja osnovnih potrepština u nepristupačna i zabačena sela. Nije svatko u prilici pomoći na isti način, no pomoć se ne rangira. U takvim situacijama svaka pomoć je dobrodošla. Pa makar to bila barem lijepa riječ, utjeha, pismo podrške, pripremanje hrane, sortiranje doniranih sredstava, pružanje psihičke pomoći, pružanje privremenog smještaja... Sve su to oblici pomoći i jednakе su važnosti.

Kako ste se osjećali kada ste vidjeli ljude bez kuća?

Osjećao sam se nemoćno i malo. Petrinja, Glina i okolna sela izgledala su užasno. Napuknuto, srušeno i tužno. Ugodaj je bio tmuran i siv, popraćen zvukovima sirena. Znali smo što očekivati s obzirom na to da je potres bio jači od onoga zagrebačkog. Došli smo spremni mentalno i fizički.

Jeste li se bojali da vas usred rada ne zatekne jači potres?

Bili smo svjesni da se tako nešto može dogoditi, no nismo se bojali. Podrhtavanja tla bila su sveprisutna, no ako pružaš pomoć nekome tko je u strahu, tu nema prostora za tvoj strah.

Jeste li ponosni na sebe jer ste pomogli ljudima u Petrinji?

To kako se osjećam ne bih nazvao ponosom. Bit pomaganja nije u tome da bismo bili pohvaljeni, nagrađeni ili da bismo sami mogli reći da smo ponosni na sebe jer mi sami ovdje smo najmanje bitni, tu sebe moramo izuzeti. Zahvalan sam što sam bio u mogućnosti fizički pomoći onima kojima je to bilo potrebno, a volio bih da sam mogao učiniti i više.

Kako ste se osjećali dok ste volontirali?

Iako si svjestan da činiš sve što možeš, prati te nelagodan osjećaj da bi trebao učiniti i više od toga, da nije dovoljno. Ponekad je u takvim situacijama emocije potrebno „staviti sa strane“ kako bi mogao učiniti što više za osobu kojoj pružaš pomoć. Život se nastavlja, ne možeš teret nositi sa sobom ili prebacivati, ono što možeš pružiti je izravna pomoć za konkretni problem u tome trenutku. Nemaš vremena osjećati jer u takvim trenucima vrijeme je dragocjeno.

Biste li u budućnosti voljeli još negdje volontirati i zašto?

Iskreno se nadam da nam budućnost ne nosi slične elementarne nepogode (potresi, poplave, požari i sl.). Spreman sam pružiti pomoć kada god mogu. Nekad će to biti doniranje krvi, nekada pomoć pri učenju, a nekada pomoć u uistinu nezahvalnim životnim situacijama, no o ciljanom volontiranju ne razmišljam.

Mislite li da ste potaknuli mlade na razmišljanje?

Ponukan viđenim mogu jedino reći da jako puno mlađih već razmišlja. Smatram da bi svatko trebao, neovisno o situaciji s potresom, nego više, onako, svakodnevno, makar i pokušati svoju okolinu učiniti boljim mjestom za život. Počnite od sebe, bližnjih i ljudi koji vas okružuju.

Pitanja sastavila: Ena Žužić, 7. b